

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobce: **A. S.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR (Odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2015, č. j. OAM-32/LE-BE02-BE02-PS-2015, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2015, č. j. OAM-32/LE-BE02-BE02-PS-2015, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 23. 6. 2014.

Žalobce v žalobě namítá porušení § 46a odst. 1 zákona o azylu ve spojení s § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Z hlediska

procesního upozorňuje na požadavky vyplývající z § 68 odst. 3 správního řádu. Podle žalobce není z rozhodnutí zřejmé, jakým způsobem žalovaný chápe význam právní normy, pod kterou hodlá jednání žalobce subsumovat. Jde o závažný nedostatek, protože tento výraz představuje neurčitý právní pojem, jehož použití není za všech okolností stejné, jak plyne z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“). Nelze proto předpokládat, že jde o pojem samozřejmý, že ho žalobce dobře zná a že žádné úvahy spojené s jeho výkladem není nutné navzdory znění § 68 správního řádu uvádět v rozhodnutí. V rozhodnutí chybí úvahy, jakými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí. Celé odůvodnění je koncipováno tak, že žalovaný nejprve cituje relevantní části § 46a zákona o azylu a následně podrobně rozvádí okolnosti žalobcova dosavadního pobytu v České republice (dále jen „ČR“). Z rozhodnutí však není zřejmé, jakým způsobem byly jednotlivé okolnosti zohledněny. Zde žalobce odkazuje na rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2014, č. j. 6 Azs 19/2013 – 47.

Kromě nedostatečnosti odůvodnění namítá žalobce, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak neposuzuje přiměřenost jím uloženého opatření, ač podle ustálené judikatury je při hodnocení otázky nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek vždy nutno *„zhodnotit, zda konkrétní okolnosti životní situace žalobce a s ní spojená potřeba přiměřeného vyvážení ústavou garantovaných práv v podobě zejména práva na osobní svobodu a práva na rodinný život v protikladu k historii žalobcova dosavadního porušování právního řádu ČR neumožňují, aby žalobce zůstal po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany na svobodě* (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 7. 2014, č. j. 44 A 36/2014 – 37 a tam citované usnesení NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151). Napadené rozhodnutí postrádá také nezbytnou úvahu o tom, jaké konkrétní nebezpečí pro veřejný pořádek by mohl žalobce v budoucnu představovat (jakým jednáním by mohl veřejný pořádek narušovat).

Žalobce rovněž nesouhlasí se závěrem žalovaného, že představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Z textu zákonné úpravy plyne, že žalovaný může rozhodnout o zajištění žadatele, jestliže jsou důvody se domnívat, že by žadatel v budoucnu mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek (arg. „by mohl představovat“ nikoli „představuje“ nebo „představoval“). Závěr, že nebezpečí pro veřejný pořádek musí hrozit do budoucna, plyne i z logiky věci a je potvrzen i judikaturou NSS. Za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je tak třeba považovat *„pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince s přihlédnutím k jeho celkové životní situaci“* (rozsudek NSS ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 – 30). Uložené zajištění pak musí být přiměřené do budoucna hrozícímu nebezpečí pro veřejný pořádek. Musí být prozkoumáno, zda je potenciální nebezpečí pro veřejný pořádek v budoucnu hrozící „dostatečně závažným“ ohrožením základního zájmu společnosti, a to s přihlédnutím k individuálním okolnostem případu a jím odpovídající míře závažnosti zásahu do základních práv stěžovatele v důsledku uloženého zajištění. Žalovaný se však omezil pouze na zkoumání (byť značně kuse a paušálně), zda jednání žalobce v minulosti lze hodnotit jako narušení veřejného pořádku. Žalovaný patrně vycházel z úvahy, že pokud byl v minulosti veřejný pořádek žalobcem narušen, odůvodňuje to automaticky uložení zajištění. Naopak se nijak nezaobíral otázkou, zda toto nebezpečí pro veřejný pořádek je stále aktuální a v čem by mohl do budoucna spočívat. Podle žalobce bylo právní posouzení podmínek pro naplnění hypotézy právní normy, na níž bylo založeno rozhodnutí žalovaného, nedostatečné a

nesprávné. Tento nesprávný náhled ve svém důsledku vedl k nedostatečnému odůvodnění rozhodnutí, tedy i k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Za dostatečné odůvodnění nelze považovat pouhou rekapitulaci skutkových zjištění a jejich následné souhrnné zhodnocení. Neuvedení úvah znemožňuje žalobci tyto zpochybnit a napadnout. Z rozhodnutí žalovaného není seznatelné, zda by mělo nebezpečí pro veřejný pořádek do budoucna plynout z konkrétní obavy, že by žalobce neměl kde bydlet, nebo neměl prostředky k obživě, nebo by se dopouštěl trestné činnosti, nedostavoval se na pohovory v probíhajícím řízení o mezinárodní ochraně, popř. se pokusil skrývat apod. Žalobce se domnívá, že nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek. V tomto bodě žalobce odkazuje rovněž na rozsudek NSS ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 - 30, usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, a rozsudek Krajského soudu v Praze (dále jen „KS v Praze“) ze dne 15. 7. 2014, č. j. 44 A 36/2014 - 37.

Žalobce dále namítá nedostatečnost odůvodnění stanovení doby, po kterou má setrvat v ZZC a poukazuje na ustálenou judikaturu KS v Praze. Z těchto důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení právních předpisů při rozhodování nedopustil.

Žalovaný je toho názoru, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, za jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. K námitce chybějících úvah, které žalobce v napadeném rozhodnutí postrádá, žalovaný uvádí, že ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k názoru, že žalobce svým chováním a nerespektováním právního řádu a vydaných správních vyhoštění představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Není přitom jasné, jaké konkrétní úvahy žalobce postrádá, když v napadeném rozhodnutí na str. 3 žalovaný zcela jasně uvedl, že *„k uvedenému závěru dospěl správní orgán z následujících důvodů“*, načež rekapituluje hojnou trestnou činnost žalobce na území ČR, užívání nepravé identity, tři neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu, dlouhodobý nelegální pobyt žalobce na území ČR, maření výkonu dvou udělených správních vyhoštění a záznam v evidenci nežádoucích osob. Následně žalovaný uzavřel hodnocení těchto faktů tak, že *„propuštění jmenovaného ze zařízení pro zajištění cizinců a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení osobní svobody jmenovaného by mohlo ohrozit veřejný pořádek v ČR, neboť u jmenovaného lze důvodně předpokládat jeho pokračující nerespektování právního řádu ČR a pokynů jednotlivých policejních či správních orgánů.“* Z takto konstruovaného odůvodnění rozhodnutí jsou úvahy a hodnocení podkladů jasně seznatelné a konkrétní.

Žalovaný dále považuje přijaté opatření za souladné se zákonem a zcela přiměřené okolnostem. Žalobcem citovaná judikatura je nepřipadná, neboť žalobce není občanem EU, nerealizuje na území ČR rodinný život, jeho manželka a syn žijí v jeho vlasti, stejně jako jeho sestra. Žalobce strávil podstatnou část svého pobytu na území ČR ve věznicích pro různé trestné činy (včetně loupeže), nelze tedy v jeho případě hovořit o úspěšné integraci do společnosti. Žalobce ostatně neuvádí, jaké konkrétní oblasti jeho života správní orgán nezohlednil, či důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nepřiměřené. Za nepřiměřený označil požadavek žalobce, aby správní orgán ve svém rozhodnutí provedl úvahu, jakým konkrétním jednáním by mohl žalobce v budoucnu narušovat veřejný pořádek,

neboť taková úvaha by byla nepřiměřenou spekulací a nemá v odůvodnění rozhodnutí místo. Žalobce může v budoucnu potenciálně narušit veřejný pořádek mnoha způsoby, jak již v minulosti opakovaně učinil. K aplikaci § 46a zákona o azylu postačuje shledání nebezpečí pro veřejný pořádek (nikoli až jeho narušení). V případě žalobce je s ohledem na jeho dosavadní chování na území ČR takový závěr více než odůvodněn. Je nesporně v zájmu ČR, aby se cizinci zdržující se na jejím území respektovali právní řád a podrobili se režimu zákona o pobytu cizinců, stejně jako režimu jiných zákonů. Pokud tak soustavně a opakovaně nečiní, zákony porušují a jsou za to dle zákona „sankcionováni“, je podle názoru žalovaného zcela v souladu s principem veřejného pořádku toto protiprávní jednání posoudit jako objektivně zjištěnou skutečnost a zohlednit též v rámci rozhodování o povinnosti setrvat v ZZC.

Žalovaný dále uvádí, že jeho úkolem není definovat pojem „veřejný pořádek“, ani k tomu není oprávněn. Uvedený pojem je dostatečným způsobem vymezen judikaturou soudů. Žalovaný musí posoudit, zda „*zda je důvodné se domnívat, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek*“, nikoliv ve svém rozhodnutí předvídat možné budoucí chování žalobce a spekulovat. Vzhledem k tomu, že žalobce soustavně vědomě a úmyslně porušuje právní řád, je důvodné se domnívat, že tak bude činit i v budoucnu. K obdobnému závěru ostatně dospěla Policie ČR v rozhodnutí o zajištění žalobce, ve kterém vyslovila obavu, že žalobce nebude poskytovat součinnost, bude se skrývat a nebude se podrobovat pokynům správních orgánů či policie. V napadeném rozhodnutí je též výslovně uvedeno, že žalobce nedisponuje stálou adresou a tudíž je pro správní orgán nedohledatelný. V navrhování důkazů žalobci nic nebrání, ani v minulosti nebránilo.

Žalovaný zopakoval, že žalobce byl v letech 1999 - 2002 ve výkonu trestu pro ublížení na zdraví (2,5 roku) a v letech 2003 – 2013 opět ve výkonu trestu pro loupež (10,5 roku). Nelegální pobyt žalobce na území ČR tedy zdaleka není jediným jeho prohřeškem, jak uvádí. Žalobce sám v žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 23. 2. 2015 pod bodem 23. po většinu času, který v ČR strávil, byl ve výkonu trestu. Mimo těchto závažných porušení zákona se dopustil též nelegálního pobytu a mařil dvě rozhodnutí o správním vyhoštění, též se dopustil čtyřikrát přestupku proti majetku (neuhrazené blokové pokuty ve výši 6000 Kč), přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinou toxikomanií (neuhrazená bloková pokuta ve výši 1000 Kč) a přestupků dle § 156 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců (neuhrazené blokové pokuty ve výši 2000 Kč). Nerespektování právního řádu v takové míře lze dle názoru žalovaného jistě označit za ohrožení základních zájmů společnosti.

K námitce týkající se stanovení maximální doby pro zajištění žalovaný má za to, že v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí jako celku jsou uvedeny zcela konkrétní a specifické okolnosti případu žalobce, jak vyplynuly z celkového zjištěného stavu věci, a které svědčí pro závěr žalovaného, že vzhledem ke všem uvedeným zjištěním se při svém rozhodování od maximální doby určené zákonem o azylu neodchýlil. Kromě jiných v rozhodnutí obsažených důvodů je patrné, že žalobce v současné době nedisponuje platným cestovním pasem, který tedy bude zapotřebí obstarat, což je v souladu s názorem KS v Praze důvod, který lze akceptovat jako důvod pro uložení povinnosti setrvat v ZZC po maximální dobu (viz rozhodnutí KS v Praze ze dne 7. 8. 2014, č. j. 44 A 40/2014 - 22, s. 5).

Pro řízení o žalobě odkazuje žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný má za to, že

postupoval v souladu s právními předpisy. Námitky uvedené v žalobě považuje žalovaný za nedůvodné, proto žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobci bylo dne 30. 11. 2014 vydáno první správní vyhoštění na dobu šesti měsíců, druhé správní vyhoštění na dobu dvou let bylo žalobci vydáno dne 5. 1. 2015 za narušení veřejného pořádku, neboť se dopustil přestupků mimo jiné na úseku ochrany majetku a na úseku ochrany před alkoholismem a jinou toxikomanií. Dne 14. 2. 2015 byl žalobce v Praze 8 kontrolován hlídkou policie, kdy nepředložil žádný cestovní doklad. Rozhodnutím z téhož dne byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců na 90 dnů z důvodu, že pobývá na území ČR v rozporu s již vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění, je zde obava, že zmaří výkon správního vyhoštění a porušuje veřejný pořádek páčáním přestupků. Žalobce se k výše uvedeným skutečnostem odmítl do protokolu vyjádřit. Bylo zjištěno, že žalobce přicestoval na území ČR v roce 1999 na voucher a platný cestovní doklad, který dle vlastního vyjádření ještě téhož roku ztratil. Od té doby požádal v ČR o mezinárodní ochranu v letech 2000, 2006 a 2014, vždy neúspěšně. Žalobce nemá na území ČR stálé bydliště, manželka a syn žijí v Bělorusku. Z vlasti odešel dle vlastního tvrzení kvůli svým politickým aktivitám a strachu z uvěznění či likvidace. Na území ČR nevlastní žádný movitý ani nemovitý majetek.

Dne 19. 2. 2015 žalobce učinil prohlášení o mezinárodní ochraně. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 23. 2. 2015 mimo jiné uvedl, že žádá o azyl proto, aby měl doklad o legálním pobytu, s nímž by mohl území ČR opustit a odcestovat do jiné země, jejíž jméno ale z důvodu své bezpečnosti nehodlá uvést.

Žalobce předně považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť v něm postrádá vyjádření důvodů výroku o stanovení povinnosti setrvat v ZZC a přiměřenosti přijatého řešení. Podle žalobce absentují v napadeném rozhodnutí také úvahy, jaké konkrétní nebezpečí pro veřejný pořádek by mohl žalobce do budoucna představovat. Soud se z povahy věci musel touto námitkou zabývat přednostně, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí vylučuje jeho věcný přezkum. Tuto námitku neshledal soud důvodnou. Z napadeného rozhodnutí zjevně plyne, že žalovaný považuje žalobce za nebezpečí pro veřejný pořádek ČR. Tento závěr učinil na základě zjištění, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně bez platného cestovního dokladu a bez víza či oprávnění k pobytu a navzdory tomu, že mu v minulosti byla vydána již dvě správní vyhoštění, jež mu ukládala povinnost opustit ve stanovených lhůtách území ČR, což však neučinil. Žalovaný rovněž přihlédl k azylové historii žalobce, z níž je patrné, že žalobce v minulosti požádal opakovaně o udělení mezinárodní ochrany, avšak vždy neúspěšnou. Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil také trestně právní profil žalobce. Takto zjištěný skutkový stav vzal žalovaný za podklad svého rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného pak obsahuje odkazy na správná ustanovení právních

předpisů, na základě kterých bylo rozhodováno a není nijak vnitřně rozporné. Naopak je vystavěno na logických argumentech a je z něj patrné, jak žalovaný ve věci uvážil a z jakých důvodů bylo v posuzovaném případě rozhodnuto. Krajský soud se proto neztotožnil s námitkou žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, tak jak je tento pojem nahlížen judikaturou NSS, konkrétně usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, podle kterého *„narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“*.

Soud se proto zaměřil na otázku, zda důvody uváděné žalovaným skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých rozhodnutí. Obecně lze tedy konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151). Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal zejména na nelegální pobyt žalobce na území ČR, maření správních vyhoštění, nevycestování z území ČR a páčání trestné činnosti na území ČR. Soud již v řadě svých rozhodnutí vyslovil, že sama okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Avšak přeroste-li takové jednání až do situace, kdy by žalobce mařil výkon správního rozhodnutí, je třeba takové jednání již považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku, který ostatně může v řadě případů představovat i jednání trestněprávní povahy [§ 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku].

Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházel žalovaný z toho, že žalobce přicestoval do ČR v roce 1999, zpět do Běloruska, kde zůstala jeho manželka a syn, se již nevrátil, nevlastní cestovní doklad (ztratil ho ihned po příjezdu a o nový nepožádal) ani povolení k pobytu, je veden v evidenci nežádoucích osob, nerespektoval již dvě rozhodnutí o správním vyhoštění a na území ČR páchal jak přestupkovou, tak závažnou trestnou činnost, za kterou byl pravomocně odsouzen. Správní orgán proto nabyt přesvědčení, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť u žalobce lze předpokládat pokračující nerespektování právního řádu ČR a pokynů policie či správních orgánů. Proto shledal naplnění podmínek stanovených § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Závěry žalovaného hodnotí soud jako zcela postačující pro uložení povinnosti setrvat v ZZC. Žalobce svým dosavadním chováním nedává žádnou záruku respektu k právnímu řádu ČR (veřejnému pořádku), neboť porušuje nejenom pravidla nastavená zákonem o pobytu cizinců na území ČR, ale také trestně právní předpisy. Krajský soud je na základě shora uvedených skutkových okolností a zjištění, jež žalobce ostatně v žalobě ani nezpochybňuje,

presvědčen, že po přistoupení těchto konkrétních skutečností byl dán dostatek důvodů pro uložení povinnosti setrvat v ZZC ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

S ohledem na námitky žalobce soud zdůrazňuje, že institut uložení povinnosti setrvat v ZZC nepředstavuje sankci. Jde o institut preventivní povahy, který má předejít tomu, aby na území ČR mohli volně pobývat cizinci, u nichž existuje důvodná obava, že by mohli ohrozit bezpečnost nebo veřejný pořádek [§ 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu]. Aplikace tohoto institutu tedy vychází z pravděpodobnostních závěrů o nebezpečí pro veřejný pořádek. Pro takový závěr postačuje, pokud je žadatel způsobilý spáchat jednání nebezpečné pro veřejný pořádek, o čemž svědčí konkrétní zjištění o jeho dosavadním jednání, přičemž z jeho postojů se jeví jako velmi pravděpodobné, že k takovému jednání v bezprostřední budoucnosti přikročí a současně lze s vysokou pravděpodobností vyloučit, že by protiprávnost jednání cizince dodatečně odpadla. Je-li navíc zjištěno, že k závadovému jednání již došlo, resp. bylo již započato, je to s přihlédnutím k dalším okolnostem případu (zejm. k prokázanému záměru cizince v tomto jednání pokračovat) silný argument nasvědčující důvodnosti uložení povinnosti setrvat v ZZC.

V dané věci je zcela nepochybné, že žalobce v minulosti nedbal právního řádu ČR (neoprávněně pobýval na území ČR, uváděl falešnou identitu, nerespektoval správní vyhoštění, páchal přestupky a závažnou trestnou činnost), do české společnosti není nikterak integrován (na území ČR nežije žádný rodinný příslušník, valnou část pobytu v ČR strávil ve výkonu trestu) a podal již čtvrtou, zjevně účelovou, žádost o udělení mezinárodní ochrany, čehož si musí být vědom, s ohledem na negativní výsledek předchozích azylových řízení. V případě žalobce je proto dána důvodná domněnka, že představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku a základního zájmu společnosti na jeho dodržování. Ve světle dosavadní pobytové historie žalobce na území ČR je jeho setrvání v ZZC jediným účinným prostředkem, jak v jeho případě zabránit dalšímu možnému narušování veřejného pořádku.

S ohledem na shora uvedené lze uložení povinnosti setrvat v ZZC považovat za nezbytné, správné a neodporující právním předpisům ani Listině základních práv a svobod. Veškeré v tomto směru uplatněné žalobní výhrady hodnotí soud jako zcela liché a vědomě účelové, když jejich jediným cílem je oddálit nucené opuštění území ČR, jemuž se žalobce až dosud opakovaně a nedůvodně vzpěčuje.

Žalobce též brojí proti stanovení maximální délky doby, po kterou je povinen setrvat v ZZC, kterou považuje za nepřiměřenou a bez náležitého odůvodnění.

K této otázce se již opakovaně vyslovil NSS, např. v rozsudku ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 – 45), v němž konstatoval, že „*nic v napadeném rozhodnutí ani ve spisech nevyvolává pochybnost o tom, že žalovaný překročil nebo dokonce zneužil meze správního uvážení ve smyslu rozsudku č. j. 3 Azs 24/2013 – 42*“ a dále pokračoval, že „*V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na konkrétní a specifické okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, a vzhledem ke všem těmto uvedeným okolnostem (včetně absence platných dokladů, jež je třeba nejprve obstarat) dospěl k závěru o nutnosti vyslovit povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v maximální možné zákonné délce. Stanovená délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců není odůvodněna toliko závěrečnou větou odůvodnění napadeného rozhodnutí, nýbrž specifickými skutkovými okolnostmi uvedenými v celém*

odůvodnění napadeného rozsudku (arg. „vzhledem k výše uvedenému“). Nejvyšší správní soud proto nemá žádnou pochybnost o tom, že stanovená, byť podle zákona maximální délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců odpovídá též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy (srov. rozsudek ESLP ze dne 27. listopadu 2008 Rashed proti České republice, stížnost č. 298/07, bod 68; rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 29. ledna 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79). K těmto závěrům ostatně dospěl rovněž krajský soud v napadeném rozsudku; na jeho závěry proto Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje.“

Uvedené závěry NSS lze plně aplikovat i na nyní projednávanou věc. Soud z nich proto bez dalšího vychází. Konstatuje, že úvaha žalovaného o maximální délce doby, po kterou je žalobce povinen setrvat v ZZC, je vystavěna na konkrétních a specifických okolnostech daného případu s akcentem na účelový charakter nyní posuzované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dále na to, že žalobce nevlastní platný cestovní doklad, není ochoten z území ČR dobrovolně vycestovat a opakovaně maří rozhodnutí, jež mu ukládala povinnost opustit území ČR. Se stanovením maximální možné doby zajištění krajský soud souhlasí, neboť dosavadní způsob chování žalobce na území ČR, jež představuje porušování zájmu státu na dodržování veřejného pořádku, nedává žádnou záruku, že by žalobce od tohoto jednání v budoucnu upustil.

Soud proto uzavírá, že žalovaný měl dostatek skutkových zjištění pro uložení povinnosti žalobci setrvat v ZZC a své závěry rovněž dostatečně a v souladu s požadavky § 68 odst. 3 správního řádu odůvodnil.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému, jemuž by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 1. dubna 2015

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 1. 4. 2015 [§ 49 odst. 11 a § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková